

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 156/2025
13.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Јелене Пирић и Вићентија Даријевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду-посебно одељење за сузбијање корупције К-ПО4 131/22 од 07.06.2024.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 621/24 од 06.11.2024.године, у седници већа одржаној дана 13.02.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Јелене Пирић и Вићентија Даријевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду-посебно одељење за сузбијање корупције К-ПО4 131/22 од 07.06.2024.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 621/24 од 06.11.2024.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду-посебно одељење за сузбијање корупције К-ПО4 131/22 од 07.06.2024.године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од десет месеци, која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује, без примене електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да се остатак казне затвора изврши у заводу за извршење кривичних санкција. На основу члана 63. КЗ окривљеном је у изречену казну затвора урачунато време проведено у притвору од 10.07.2019.године до 18.07.2019.године.

Истом пресудом, на основу члана 85. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности, односно обављање

делатности одговорног лица у субјекту привредног пословања, у трајању од две године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне не урачунава у време трајања мере. На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 1. и 9. ЗКП, окривљени је обавезан да ВЈТ у Новом Саду-ПОСК, на име извршеног економско-финансијског вештачења исплати износ од 123.435,32 динара, на име рударско-геолошког вештачења исплати износ од 144.236,16 динара и лабораторијских испитивања Рударско-геолошког факултета у износу од 158.400,00 динара, што укупно износи 426.071,48 динара и да Вишем суду у Новом Саду, на име приступа вештака економско-финансијске струке на три главна претреса, као и на име израде допунског економско-финансијског вештачења, исплати износ од укупно 56.813,00 динара и паушал у висини од 10.000,00 динара. Окривљени је дужан да трошкове поступка плати у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 621/24 од 06.11.2024.године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду-посебно одељење за сузбијање корупције и бранилаца окривљеног АА и потврђена је пресуда Вишег суда у Новом Саду-посебно одељење за сузбијање корупције К-ПО4 131/22 од 07.06.2024.године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости су поднели браниоци окривљеног АА, адвокати Јелена Пирић и Вићентије Даријевић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи другостепену пресуду тако што ће усвојити жалбу бранилаца изјављену против првостепене пресуде и окривљеног ослободити од оптужбе или му изрећи блажу казну или да укине другостепену пресуду и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП браниоци окривљеног АА, адвокати Јелена Пирић и Вићентије Даријевић у захтеву за заштиту законитости истичу да је суд приликом оглашавања окривљеног кривим да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 2. у вези става 1.КЗ, био дужан да у пресуди наведе који материјалноправни пропис и овлашћење у погледу управљања привредним друштвом и имовином је окривљени повредио, те није било довољно у изреци навести само утврђене чињенице и околности. Ово из разлога што се ради о бланкетном кривичном делу, а радња кривичног дела се састоји у свесном

непридржавању Закона о привредним друштвима и других прописа који регулишу привредне односе.

Одредбом члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ је прописано да одговорно лице које искоришћавањем свог положаја или овлашћења, прекорачењем граница свог овлашћења или невршењем своје дужности прибави себи или другом физичком или правном лицу противправну имовинску корист или другом нанесе имовинску штету, уколико тиме нису остварена обележја неког другог кривичног дела, казниће се затвором од три месеца до три године.

Ставом 2. истог члана је прописано да ако је извршењем дела из става 1. овог члана прибављена имовинска корист која прелази износ од 450.000,00 динара, учинилац ће се казнити затвором од шест месеци до пет година.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду-посебно одељење за сузбијање корупције К-ПО4 131/22 од 07.06.2024.године окривљени АА је оглашен кривим да је у временском периоду од 13.07.2018. године до 17.07.2018. године у Стајићеву и Перлезу, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан својих радњи и забрањености истих, чије извршење је хтео, као фактички одговорно лице у правном лицу, привредном друштву ДОО „Мламармо“ са седиштем у Лукићеву, искоришћавањем својих овлашћења у управљању овим друштвом, прибавио противправну имовинску корист другом правном лицу, тако што је на локалитету лежишта песка код Стајићева, на катастарским парцелама у К.О. Перлез, број .. власништво ББ, број .. власништво ББ, број .., .. и .., власништво ДОО „Мламармо“ Лукићево, извршио експлоатацију неметаличне минералне сировине — грађевинског песка власништво Републике Србије, без правног основа — одобрења за експлоатацију неметаличних минералних сировина које издаје надлежни орган Покрајински секретаријат за енергетику, грађевинарство и саобраћај, поступајући тиме супротно одредби члана 77 Закона о рударству и геолошким истраживањима (Сл.гласник РС број 101/2015) у количини од 2.706 м³ који песак је испоручио привредном друштву ДОО „Летач“ из Инђије и то тако што је документацију — отпремнице при испоруци песка сачинило привредно друштво ДОО „Ивма“ из Зрењанина а које отпремнице је потписао ВВ запослен у ДОО „Мламармо“, те је наведену количину песка наплатило привредно друштво ДОО „Ивма“ по рачуну отпремници број .. од 19.07.2018.године од привредног друштва ДОО „Летач“, чиме је привредном друштву ДОО „Ивма“ из Зрењанина прибавио противправну имовинску корист у износу од 865.920,00 динара, чиме је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ.

По оцени Врховног суда, из чињеница и околности означених у чињеничном опису дела у изреци првостепене пресуде, произилазе сва законска обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени АА оглашен кривим правноснажном пресудом и то како објективна, која се тичу радње извршења, која се састоји у томе да је окривљени као фактички одговорно лице у правном лицу, привредном друштву ДОО „Мламармо“, искоришћавањем својих овлашћења у управљању овим друштвом, прибавио противправну имовинску корист другом правном лицу, затим наведена бланкетна

норма коју је повредио окривљени и то одредба члана 77. Закона о рударству и геолошким истраживањима (Сл.гласник РС број 101/2015), као и квалификаторне околности тежег облика кривичног дела из члана 227. став 2. КЗ, а то је да је окривљени прибавио противправну имовинску корист у износу од 865.920,00 динара приликом извршења основног облика из става 1., тако и субјективна обележја која се односе на урачуњљивост и умишљај окривљеног, као и свест о забрањености дела.

Самим тим су наводи изложени у захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног, којима се истиче да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

У осталом делу захтева за заштиту законитости браниоци окривљеног суштински указују на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, истичући да се у радњама окривљеног евентуално стичу елементи кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 1. КЗ. Међутим, свој став браниоци образлажу наводећи да у изреци првостепене пресуде морао бити назначен мањи износ противправне имовинске користи и то износ од 135.300,00 динара, а што је у складу са налазом и мишљењем судског вештака, с обзиром да износ који је означен у пресуди није умањен за стварне трошкове које је имао окривљени и који самим тим не могу представљати добит. Браниоци још истичу и да је законом о накнадама за коришћење јавних добара прописана висина накнаде која се исплаћује и за неметаличне сировине, што значи да противправна имовинска корист може бити само висина предметне накнаде, а не цена у рачуну, па је применом наведеног на конкретан случај јасно да би обавеза плаћања накнаде за прометованих 2.706 м3 песка износила 116.195,00 динара, који износ је такође израчунао судски вештак. Браниоци су посебно указали на чињеницу да је привредно друштво „Мламармо“ извршило уплату накнаде штете односно ренте Републици Србији, те да правобранилаштво није истакло имовинско-правни захтев, па имајући све наведено у виду, противправна имовинска корист у конкретном случају не прелази износ од 450.000,00 динара, те не постоји ни квалификаторна околност прописана чланом 227. став 2. КЗ.

По оцени Врховног суда, иако браниоци окривљеног формално указују на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, суштински оспоравају утврђено чињенично стање односно повреду закона из члана 440. ЗКП, полемишући са чињеницама утврђеним у правноснажним пресудама и указујући на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова.

Како повреда закона из члана 440. ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни суд у оцену изнетих навода, није ни упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић